

TRABLE S ROCKEREM

SELENA MORTYS

1.57

-0.34

TRABLE S ROCKEREM

Selena Mortys

Brno 2025

Nakladatelství © SOLIS, 2025

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno

web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz

jako celkově 92. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.

Autor © ***Selena Mortys***

Obálka © JPolc

Obrázky jsou z Canvy, nebo vygenerovaný z Perplexity

Redakce a korektura: Eva Slavíková, Nikola Francová

Konečná úprava: Monika Kurucová

Veškerá práva vyhrazena. Tahle kniha ani jakákoli její část
nesmí být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

Vydalo nakladatelství Solis, 27062025

ISBN:

978-80-53064-27-9 epub

978-80-53064-26-2 PDF

978-80-53064-25-5 mobi

Anotace:

Lily byla vždy hodná holka a jediné, co chtěla, bylo miminko. Když se ale dozví, že její přítel už jedno očekává, rozhodne se opustit svou komfortní zónu. Zajde dokonce až tak daleko, že se ocitne v orgiích, přímo na tanečním parketě – a to dokonce s rockovou hvězdou. Toto rozhodnutí však nekomplikuje jen její život, ale také život samotného rockera, který má dost problémů sám se sebou.

Věnování:

Mé milované mamince.

1.

LIAM

V životě jsem neviděl tak znučeného člověka. Jako by tu ani nechtěla být a jen čekala, až skončíme, aby mohla vypadnout. Zatímco její kámoška nás úplně žrala – hlavně Ethana, našeho kytaristu – ji nezaujalo nic. A já se fakt snažil. Srala mě tím svým otráveným výrazem. Arénou zněl můj hlas a kluci podávali ty nejlepší výkony. Fanoušci šileli. Ale ona byla jak leklá ryba.

Co? Vážně se teď podívala na hodinky?

Tak tohle už bylo opravdu moc. Jako by nestačilo, že svým vzhledem úplně vyčnívala.

Naši fanoušci dobře vědí, že jsme rebelové, a na koncerty chodí oblečení jako satanova armáda. Ta blondýna, jejíž modré oči zářily víc než naše ohnivá show, si na sebe vzala bílé šaty. Uprostřed kotle působila jako anděl.

Zpíval jsem jednu z našich balad a prožíval text, Ethan se chystal na své sólo, když jsem si všiml, jak jí nějaký chlap zmáčkl prso. Jen tak prostě natáhl ruku. Neovládl jsem se a do zpěvu se lehce zasmál. A vtom mě něco napadlo.

Taky si chci sáhnout.

Takže když jsem dozpíval a šel se napít, abych zchladil svoje hlasivky a propláchl vyschlý krk, přistoupil jsem k našemu manažerovi a ukázal na ony dívky. Ty dvě byly jako jin a jang. Její kámoška – snědá bruneta, oblečená v koženém. Na můj vkus až moc naličená. Zatímco ona? Doslova anděl.

„Chci je na párty, zaříd' to,“ poplácal jsem ho po rameni, zatímco na mě čuměl, jak s kytarou na krku odcházím zase k mikrofonu.

Zbytek koncertu jsem si užíval s pohledem upřeným na ni. No počkej, já tě rozveselím.

„Tohle byla paráda,“ Mason poskakoval z jedné nohy na druhou. Asi byl ještě v rauši, a já se mu nedivil. Po jeho výkonu na bicí bych skákal ještě týden.

„A teď budou žně,“ mnul si ruce Oliver – basák. Pyšnil se titulem *kurevník kapely*. Nikdo nevojel tolik holek jako on. Asi před půlrokem ho napadl šílený nápad. Za každý zásun si pořídí tetování anebo piercing. Nevím, kam až chce zajít, ale tak každýho věc.

Já mám třeba rád chlast. Píchačky jsou fajn, rád si užiju, ale Oliver už by se s tím měl jít léčit.

Po koncertě máme vždy kalbu, kam pozveme i nějaké naše fanoušky – ženské především. Jsou z toho hotoví, většinou to jsou ti, kteří mají VIP lístek a můžou se s námi vyfotit. My zajistíme odvoz limuzínou a oni jsou nadšení. Neděláme to pro jejich potěšení, jen pro to svoje.

Už jsem měl v sobě nějakýho toho panáka a všechno se mi točilo. Jo, je mi takhle fajn. Nejsem alkoholik, ale rád se napiju. Jsou dny, kdy se na chlast ani nepodívám, ale pak mi přeskočí a nedám ho z ruky. Někdy to přeháním, ale to je moje věc a všech ostatních zbytečná starost.

Jenže dneska tu bylo moc lidí a vypili mi pivo. Vzal jsem si poslední a chtěl jít do hajzlu. Motal jsem se davem, když do mě někdo strčil, a já se polil. Láhev mi spadla.

Kurva, tak tohle mě nasralo!

„Omlouvám se, neviděla jsem...“ zarazila se při pohledu na mě. „...vás,“ dodala a prohlédla si mě od hlavy až k patě. Byla to ta holka, kterou jsme na koncertu nudili.

„Sakra, to pivo bylo poslední,“ zanádal jsem si. Jako... původně jsem ji tady chtěl, abych ji vojel, ale momentálně mě tak nasrala, že bych vraždil.

„Tak tomu se mi nechce věřit,“ prohodila přídrzle a já se zarazil. Ta žába si koledovala.

„Chceš snad říct, že jsem lhář?“ nějak jsem měl potřebu se s ní hádat.

„Ne, ale tak trochu nezdvořilec. Stojíš tu, tykáš mi, aniž bych ti to dovolila. Nejsi schopnej si sundat ani ty sluneční brýle a podívat se mi

do očí. Smrdíš jako bezdomovec a máš rozepnutý poklopec,“ nenechala se zastrašit a vyčetla mi všechno, čeho si na mně všimla. Musel jsem ji okouzlit.

Sundal jsem brýle, pod nimiž se schovávaly mé modré oči, a sklonil se k ní.

„Co ty tady vůbec děláš, andílku? Copak nevíš, že tohle je peklo?“ promluvil jsem velmi hlubokým hlasem a pozvedl jeden koutek.

„Jo, a ty budeš jeho sjetej d'ábel.“ Byla tak drzá, že se mi to líbilo.

„To jsem,“ přikývl jsem, usmál se a pak odešel.

„Debil,“ zavrčela. Už jsem se otáčel, že ji pošlu přinejmenším do prdele, když jsem zaslechl tu brunetu.

„Debil? Víš, komu jsi právě řekla, že je smradlavej bezdomovec? Frontmanovi kapely.“

Chtěl jsem odejít na pokoj, už jsem si bral své věci a procházel kolem nich s dost kyselým ksichem, když jsem zaslechl, jak se hádají. Zvědavost byla silná a já se zaposlouchal. Nenápadně, samozřejmě.

„No a co? Proč bych tu měla být? Ty se dobře bavíš i beze mě! Avo, mám tě ráda, ale kurva, já jsem se právě rozešla. Chlap, kterého miluju a plánovala jsem s ním miminko, ho čeká s jinou. Víš, jak se cítím?“ začala na ni křičet. Jen jsem čuměl, jak uměla být ostrá. Vypadala křehce, ale zároveň jsem si až teď všiml, jak byla emočně rozbitá.

„Ne, nevím, jak se cítíš, protože jsi mi to neřekla!“ Už i bruneta začala řvát. Tohle bylo lepší než telenovela. Opřel jsem se o komodu, zkřížil si ruce na prsou a poslouchal.

„Mám rozervané srdce na malé kousky. Cítím se jako někdo, kdo nikam nepatří. Nepotřebná troska, která není schopná splnit ani tu hlavní povinnost ženy!“ zařvala tak moc, že to dokonce slyšelo i pár lidí kolem. Bruneta blončku objala, něco jí pošeptala a pak se vydala ke mně. Vzala kelímek a nalila do něj pití.

Vtom mě osvítil duch svatý.

„Je dost v prdeli, co?“ zeptal jsem se.

„Co?“ zvedla ke mně pohled a ztratila dech. „Bože,“ vydechla úžasem. *Jo, jsem to já, kotě.*

„Dej jí tohle, potřebuje se uvolnit,“ podal jsem jí malou pilulku, jednu jsem si vložil do pusy a pohrával si s ní na jazyku.

„To je éčko?“ zhrozila se, ale tabletku si převzala.

„Jo, podle všeho to potřebuje,“ podíval jsem se k blondýně, která tam seděla jak hromádka neštěstí. Bruneta chvíli váhala, pak se koukla na zdrcenou kamarádku a bylo rozhodnuto.

„Tak jo, kočko, i ty potřebuješ vypustit páru,“ hodila tabletku do vody. Jen jsem se usmál.

A teď teprve začne ta správná zábava.

Netrvalo ani půl hodiny, a už pařila jako ten největší rebel. Ke každému se chovala kamarádsky, smála se a objímala lidi. Já ji celou dobu pozoroval. Neskutečně mě bavila.

„To je paráááda!“ zakřičela s rukou nad hlavou a pohodila vlasy. Přistihl jsem se, že na ni čumím s úsměvem a s erekcí. Oukej, bylo načase vypustit Krakena.

Došel jsem k ní, natiskl se na její záda a chytil ji za boky. Otíral jsem se o její zadek a jen se držel, abych ji o ten stůl neohnul hned teď a tady. Zajela mi rukou do vlasů a houpala se do rytmu. Musela mě cítit, a dělala to určitě schválně. Hladil jsem ji po bocích nahoru a dolů a sem tam jsem jí zajel pod šaty. Měla jemnou pokožku. Hořela po mně, až jsem cítil, jak mi taje pod rukama. Ta holka to chtěla víc než třicetiletá panna. Zatahala mě za vlasy, zatímco já jí sjel z boků mezi nohy. I když byla tma, kterou sem tam osvětlily barevné blikáčky, kolem nás tancovali lidé a kdokoliv si mohl všimnout, že mám ruku pod jejími šaty a snažím se jí dostat do kalhotek. Šílel jsem, a nevím, jestli to bylo drogou, anebo z ní. Anděla jsem ještě nepíchal, a strašně jsem to chtěl. Pták mi ještě víc ztuhnul, když jsem se dotkl jejího klína. Měl jsem prsty mezi jejími pysky a jemně jsem okusoval její ušní lalůček. Podráždil jsem jí klitoris a ona si položila hlavu o mou hrud’.

„Ještě,“ špitla. Zajel jsem prstem dovnitř a pořádně ji prohrábl. Zasténala a zatahala mě silně za vlasy. „Bože!“ vyjekla.

Jo, tohle se mi líbilo. Ten adrenalin, že nás mohl někdo vidět, jak byla těsná, mokrá, a ty vzdechy. Bože, umíral jsem. Třel jsem se o ni, zatímco jsem jí to dělal rukou a ona ke mně natočila hlavu. Podívala se mi do očí a pak si mě přitáhla k sobě.

Sykl jsem, protože ta bolest byla podivně příjemná.

„Holka, ty nejsi anděl, ale d’ábel,“ usmál jsem se.

„Drž hubu a přidej,“ zasténala, a já jí to dal. Zrychlil jsem, přičemž jsem narážel do toho bodu, co ji přiváděl k šílenství. Políbila mě, aby nevykřikla, a já jí okamžitě vplul jazykem do pusy. Byla tak vlhká, že

jsem si představil, jak se pod námi vytváří louže, a když se udělala, kousla mě do rtu. Držela ho mezi zuby a jemně tahala, až jsem si myslel, že to nevydržím, ale šíleně mě to vzrušovalo. Vytáhl jsem z ní totálně mokrou ruku, podíval jsem se na své prsty a vše slízal. Hm... chutnala sladce. Když se ke mně otočila, políbil jsem ji. Drsně a tvrdě. Vysadil jsem si ji na sebe a odnášel do pokoje. Pták mi stál, až to bolelo, a já potřeboval uvolnit.

Jen co se za námi zavřely dveře, doslova jsem z ní strhal oblečení. Ležela nahá na posteli a vůbec se nestyděla, ne že by měla za co. Ta ženská byla dokonalá od hlavy až k patě.

„Sakra, to je boží,“ zavrčel jsem nad jejím tělem.

„Polib mě,“ řekla. Já se k ní sklonil, ale ona mě zastavila. „Ne na rty,“ roztáhla nohy a já se usmál. Přesunul jsem se teda k jejímu klínu. Pořád byla mokrá a já si vychutnával každou kapičku.

„Řekni moje jméno!“ zavrčel jsem.

„Nevím, jak se jmenuješ!“ vzdychala mezi nádechy.

„Liam! Zakřič moje jméno!“ přestal jsem ji lízat, protože to prostě nešlo. Ona si užívala, a já nic. Musel jsem do ní. Chytil jsem ji za boky a tvrdě do ní přirazil. Automaticky mnou projel výboj. Přisahám, že mi probleskly oči, jako bych byl pod proudem. Ihned jsem se začal zběsile pohybovat. Dával jsem jí to tvrdě a cítil jsem, jak se mi každým pohybem poddává. Koukala na mě, vzdychala a křivila obličej slastí. Kozičky jí krásně poskakovaly pod mými přírazy a já ji přes ně pleskl.

„Ach, Liame! Šukej mě jako děvku!“

„Jo, buď sprostá, ty malá couro!“ pevně jsem ji chytil za prsa, drtil je v rukách, dokud jsem se neudělal, jenže tohle byl jenom začátek. Hodlal jsem si s ní užívat celou noc.

3.

LILY

Jen co jsem se dostala domů, zamířila jsem rovnou do sprchy, abych ze sebe smyla pach toho odporného muže. Už čistá jsem si dopřála horkou vanu, abych ulevila svému bolavému tělu.

„Božíčku, už vím, jak se asi cítí žena po porodu,“ vydechla jsem a zaklonila hlavu.

Už nikdy nepůjdu na žádný koncert ani mejdan.

Horká voda hladila mou bolavou kůži, ale bolest uvnitř neustupovala. Každá kapka, která mi stékala po těle, jako by připomínala dotek, který jsem chtěla navždy zapomenout.

Proto jsem se rozhodla, že musím odvést svou pozornost jinam. Vzala jsem do ruky svůj iPhone, pustila si Backstreet Boys – Incomplete a začala si do toho falešně prozpěvovat. Bylo mi jedno, že neumím zpívat. Zpěv mě osvobozoval a uklidňoval, jenže tahle písnička měla i něco jiného... Něco, co mě deprimovalo.

Hrála mi, když se u našich dveří objevila ta žena a tvrdila, že čeká dítě s mým Charlesem. Ta píseň mi stále zněla v hlavě – její tóny mě vtahovaly zpět do chvíle, kdy se mi život rozpadal na kusy. Seděla jsem na zemi vedle postele, slzy mi kanuly na polštář a každá nota jen přilévala olej do ohně mé bolesti. Nakonec jsem úplně ztratila sílu a tři dny nevylezla z postele.

„Tak tuhle už nikdy asi poslouchat nebudu,“ zapnula jsem stejnou skupinu, ale jinou píseň. U ní jsem dokonce začala i trochu – jak mi to bolest dovolila – pohybovat tělem. Teplá voda mě lehce uvolnila, ale žádný zázrak to nebyl, zvláště když už musím v pondělí do práce. Jej, to se bude Jack divit, proč chodím jak namrdaný kačer, ale když mu řeknu, s kým jsem se vyspala, možná mi zvedne plat. Už tak byl dost našťvaný, že se nedostal na jejich koncert, a já jsem našťvaná teď, že jsem mu nenechala svůj lístek. Aspoň bych neměla frndu v jednom ohni.

V průběhu neděle jsem se dala dohromady a po bolesti nezůstala skoro žádná stopa, takže jsem mohla v klidu vyrazit do práce.

Dělala jsem zdravotní sestru u zubního lékaře už od ukončení školy. Nebyla to špatná práce, a měla i své výhody – třeba ošetření zubů zdarma. Můj šéf byl padesátník se skvělým smyslem pro humor. Měla jsem ho ráda a vycházela s ním. Dokonce jsem se mu mohla svěřit, což jsem taky udělala, hned jak jsem zjistila Charlesovu nevěru.

„Dobré ráno, Lily. Dneska vypadáte skvěle,“ sklonil mi poklonu, jako vždy. Jack mě chválil pokaždé, bez ohledu na to, jestli jsem měla elegantní uniformu, nebo ne. Pochválil by mě, i kdybych přišla v pytlí na brambory. Byl gentlemanem, i kdyby kolem padaly stropy. Vždycky mi podržel dveře a pokaždé zaplatil útratu za oběd. Byl to takový ten vymírající typ muže.

„Dobré ráno, Jacku, děkuju. Musím říct, že jsem o víkendu trochu zhrěšila, ale pomohlo mi to,“ přiznala jsem. Byla to pravda. I když jsem si ten víkend prošla peklem, nakonec mi to pomohlo se uvolnit.

„Tak to se nám dnes bude dobře pracovat. Jak to vypadá v čekárně?“ zeptal se mě.

„Nikdo nikde. První pacient je objednaný až na devátou,“ odpověděla jsem, ale než jsem to stihla doříct, zazvonil telefon.

„Zubní ordinace doktora Gusemana, prosím?“ řekla jsem vlídným hlasem do sluchátka. Vyslechla jsem si, o co jde, než jsem odpověděla. „Ano, ale počkejte, musím se zeptat pana doktora,“ zakryla jsem telefon dlaní a oslovila Jacka: „Máme tu nějakou celebrity s akutním problémem se zubem. Prý je to urgentní. Vezmeme ho?“

„Ale Lily, celebrity se neodmítají. Nikdy nevíte, kdy se vám budou hodit,“ mrkl na mě.

„Tak dobře,“ přiložila jsem sluchátko zpět k uchu. „Pan doktor vás přijme, ale musíte přijet hned. Za hodinu máme dalšího pacienta. Ano. Aha, dobře, tak pojdte,“ zavěsila jsem a začala připravovat ordinaci.

„Stoprocentně to byla srážka s něčí pěstí,“ zasmál se Jack.

„To hned zjistíme. Prý už jsou tu,“ řekla jsem a šla otevřít. Ale když jsem viděla toho muže se zakrvácenou tváří, opřeného o jiného chlapa, rychle jsem zavřela dveře a opřela se o ně.

„Lily, děje se něco? Proč toho mladíka nechcete pustit dovnitř? Vypadá příšerně,“ vstal Jack a přišel ke mně.

„Jacku, já bych to radši nechala na někom jiném. Víte, jak to je. Máte svůj věk...“ začala jsem, ale nevědomky ho nazvala starým. Jen na mě zvedl husté obočí.

„Dobře, budu dělat, že jsem tohle neslyšel. Teď ale odstupte ode dveří, ať můžu otevřít,“ řekl klidně, odsunul mě stranou a otevřel. Do ordinace vklopýtal zbitý muž. Jeho dlouhé vlasy, připomínající zacuchané seno, mu zakrývaly oči, ze kterých se dalo číst jediné: zoufalství. Z rány na čele stékala krev, která lemovala jeho tvář jako groteskní maska. Podpíral ho další člen kapely. Ten, který se líbil Avě. Měl černé vlasy, ostříhané nakrátko, a jeho ostře řezané rysy z něj dělaly skutečně pohledného muže. Když se na mě podíval, na okamžik ztuhl.

„Dobrý den, doktore, moc vám děkujeme, že jste nás přijal. Tohle asi bude vážné,“ posadil zraněného na křeslo.

„To je samozřejmost. Můžu se zeptat, co se stalo?“ přistoupil Jack ke zbitému opilci a začal si prohlížet jeho zranění, nevnímaje smrad lihu, který z něj vycházel.

„Popral se v baru. Myslím, že mu vyrazili dva zuby,“ odpověděl druhý muž. Chtěl Jackovi podat ruku, ale když viděl, že jí má od krve, stáhl ji zase k sobě.

„Klidně se umyjte,“ ukázal Jack na umyvadlo. „Lily, prosím vás, očistěte mu ránu, ať ho můžu vyšetřit,“ poprosil mě. Ale já tam stála jako opařená.

Nemohla jsem uvěřit, že toho muže znovu vidím.

„Lily!“ okřikl mě Jack lehce, až jsem se probírala. Vzala jsem tedy nástroje a začala čistit rockerovo zranění.

„To jsi ty?“ poznal mě.

„Ne, to nejsem já,“ zalhala jsem.

Čistila jsem mu rány, zatímco on mi čuměl do výstrihu. Z jeho dechu byl tak silně cítit alkohol, že se mi z toho dělalo špatně.

Když Jack skončil, poprosil ho Liam, aby nás nechali o samotě. Jack jako naschvál poslechl a odešel. Jen jsem se na něj podívala a prosila ho o pomoc – marně.

„Máš něco na srdci?“ založila jsem si ruce v bok a čekala, co z něj vyleze.

„Vlastně ano,“ poškrábal se na hlavě. „Hele, půjdu rovnou k věci. Kluci mi dali nůž na krk. Buď se dám do kupy, nebo mě vykopnou. Podle nich potřebuju holku. A já... já si myslím, že bys to mohla být ty,“ oznámil, jako bych právě vyhrála v loterii. Dokonce se tak i tvářil.

„Já? Jak jako já?“ nechápala jsem vůbec, o čem to mluví. Ukázala jsem na sebe a rozhlédla se kolem.

„Ty bys mě mohla zachránit. Jsi jiná. Divná, ale taky tvrdá, a já něco takovýho potřebuju. Neboj, budeme spolu jen *jako* chodit. Potřebuju někoho, kdo to se mnou bude hrát, kdo mě bude jistit,“ vysvětloval, a já konečně začala chápat.

Jen jsem na něj koukala a poslouchala každé jeho slovo. Když skončil, rozesmála jsem se.

„No jo, tohle bylo fakt dobrý. Vypadám snad jako blázen?“ utřela jsem si oči od imaginárních slz.

„Ne, myslím to vážně. Náhodou vím, že ti starej zahnul, a místo toho, aby čekal dítě s tebou, čeká ho s jinou. A taky vím, že tě to žere a bulíš doma do polštáře. Takže si myslím, že by to bylo výhodný pro nás oba. Ty ukážeš tomu debilovi, jakýho jsi sbalila frajera, a já zas kapele, že dokážu být v pohodě. A neboj, dostaneš za to zaplacené.“

Přestala jsem se smát a zvažněla. Něco na tom bylo.

Jako pomsta by mohl být dokonalý – ukázat Charlesovi, že i já můžu mít něco lepšího. Ale pak jsem se na něj podívala. Neoholený, špinavý, s pohledem, který křičel o pomoc. Bylo by to vůbec možné? A měla bych na to vůbec nervy?

„Nech si svoje peníze i problémy. Copak mám na čele napsáno *záchranná stanice*? Já mám svých starostí až nad hlavu. Takže sbohem,“ odsekla jsem a odešla.

4.

LIAM

Na mejdanu jsem to fakt poslal. Mě a Andílka někdo vyfotil na parketu a začal vyhrožovat, že zveřejní fotky s tím, že jsme úchyláci pořádající swingers párty. Manažer za důkazy zaplatil dost slušný prachy a já dostal ultimátum: léčebna, nebo přestat chlastat.

Vydržím nepít, ale když to na mě přijde, neovládám se. Hlavně mi stačí málo, a jsem mimo. Když jsem ji znovu potkal, přišlo mi to jako osud, ale ona byla opravdu jiná. Každá druhá by to brala a nechtěla ani prachy, ale ona mě rovnou poslala do prdele.

Musel jsem to zkoušet dál. I když jsem si mohl vybírat, chtěl jsem ji. Nevím proč. Možná kvůli naší noci, protože jakmile si na to vzpomenu, cukne mi v ptáku. Potřeboval jsem si to zopakovat. Takže jsem ji otravoval na dalších kontrolách, a ona mě pořád odmítala. Dnes byla má poslední šance.

Několikrát jsem chtěl začít, ale ona se na mě ani nepodívala. Vypadala smutně, jako by ji něco trá pilo. Možná ten její ex. Nevím, každopádně jsem nějak neměl koule začít.

„Tak, pane Rockere, máte krásné nové zuby, tak si je opatrujte,“ usmál se Jack, když konečně doladil můj chrup. Už ani nevím, kolikrát jsem tu byl.

„To je škoda, skoro jsem usínal, jak to bylo příjemný,“ setřel jsem si sliny a zazubil se svým novým úsměvem.

„Tak si ještě chvíli poležte, skočím si pro kafe,“ řekl Jack. Vypadalo to, že to udělal schválně. Že by ho Lily požádala?

„Mám zůstat, nebo odejít?“ podíval jsem se zmateně na Lily a ukázal ke dveřím.

„Ještě zůstaň, dá ti zprávu a pak můžeš jít. Ale... chtěla bych s tebou mluvit,“ udělala pár váhavých kroků ke mně. Byla roztomilá, jak se styděla. Chtěla mi něco říct, a já si to užíval.

„Chci se tě zeptat, jestli ještě platí ta tvoje nabídka,“ vyhrkla tak rychle, že to skoro znělo, jako by na mě mluvila cizí řečí.

„No, asi jo. Kluci pořád melou o tom, že mě nahradí. Změnila jsi názor?“ zakřenil jsem se.

„Tak trochu, ale pokud do toho půjdu, bude to podle mých pravidel,“ založila si ruce na prsou a podívala se mi přímo do očí.

„Jak by sis to představovala?“ seskočil jsem z křesla a šel pomalu k ní. Dával jsem si záležet, abych se jí přitom díval přímo do očí.

„Hele, přestaň,“ natáhla ruku, aby mě zastavila. „Bude to podle mě. Nejprve malé randění, pár fotek v novinách, přestěhuju se k tobě tak za týden a –“

„Počkej, Andítku,“ přerušil jsem ji. „Stěhovat se ke mně? To jsi jako zeshléla?“

„Ne, ale pokud chceš, aby tě kluci nevyhodili z kapely, musí to vypadat věrohodně. Takže buď ber, nebo nech být,“ otočila se. Něco mi na tom smrdělo.

„Dobrá,“ řekl jsem nakonec odevzdaně a zaklonil hlavu.

Lily se spokojeně usmála.

„A pokud budeme na veřejnosti, neožereš se!“ zdůraznila. „Je mi jedno, kolik toho vychlastáš doma, ale na veřejnosti mi nebudeš dělat ostudu. Já budu teď hodně v trendu, a jako taková nechci být probíraná bulvárem jako žena opilce.“ Tomu jsem se musel zasmát, ale přikývl jsem.

„Jo, to беру,“ souhlasil jsem, ale taky si byl jistý, že tohle byly jen kecy. Ona měla něco za lubem a já chtěl vědět co.

„No dobře,“ řekla váhavě. „Vyzvedni mě dneska v šest na téhle adrese,“ podala mi papírek. „A umyj se, vyčisti si zuby a pořádně se oblékni.“

„Připadám si jako toulavej pes,“ zabručel jsem a zamračil se na adresu.

„Neurážej potulný psy,“ odsekla a odešla.

5.

LILY

Jasně, že to byl všechno jen můj plán, jak se zbavit Charlese. Ten bídák se vrátil domů, jako by se nic nestalo. Nejdřív mě prosil, pak ignoroval, a nakonec sral. Neustále jsme se hádali. Měla jsem sto chutí vytrhat mu ty černé vlasy a vypíchnout kaštanové oči. Ale mohla jsem být ráda, že mě nevyhodil. Byt byl jeho a já bych pak neměla kam jít.

Bylo půl sedmé večer, a Liam nikde. Začínala jsem být naštvaná. Čekala jsem na něj upravená, voňavá a naličená. Dokonce jsem si vzala své nejlepší boty – a on se na mě vykašlal.

„Asi na tebe zapomněl. To je v pohodě, aspoň budeš se mnou,“ sedl si vedle mě Charles a pobaveně se ušklíbl.

Když přišel domů a viděl mě takhle vyfiknutou, zarazil se, ale pak si nejspíš pomyslel, že to dělám schválně, že vlastně žádné rande nemám, a provokoval mě.

„Sklapni a vypadni do ložnice. Smrdí ti nohy, dobytku!“ odstrčila jsem ho od sebe, ale on se jen dál smál.

„Nohy rostou od prdele, proto smrdí,“ pronesl se širokým úsměvem.

„Bože, ty jsi nechutné prase,“ schovala jsem si obličej do dlaní a tiše zavrčela. Vřel ve mně takový vztek, že jsem měla chuť rozbít každý kus nábytku. Už jsem otvírala pusku, abych na něj spustila proud nadávek, když mu zazvonil mobil. Zvedl ho, řekl, že tam za chvíli bude, a šel.

„Užij si rande, zlato. Pá,“ poškleboval se, když odcházel.

Seděla jsem tam zklamaná a rozčilená. To už bylo moc. Napětí ve mně stoupalo, a právě když jsem přemýšlela, že rozbiju první talíř, ozval se zvonek. Rychle jsem běžela ke dveřím. Otevřela jsem a málem se skácela.

„Tady mě máš, lásko,“ zamumlal a zhroutil se na mě. Oba jsme skončili na zemi.

„Ježíši Kriste, co je to za smrad? Jak ses dostal nahoru?“ Snažila jsem se ho ze sebe sundat, ale byl příliš těžký.

„Pustil mě jeden blbeček. Šel zrovna ven. Sakra, potřebuju chcát. Kde máš... Ach, pozdě,“ oddechl si a já ucítla podivné teplo na nohou. Vykulila jsem oči a začala křičet.

„Tys mě pochcal! Ty parchante! Dobytku zsranej!“ křičela jsem jako šílená. V životě jsem nezažila něco tak odporného a nechutného. Bylo to strašné. Měla jsem co dělat, abych nepozvracela celý byt.

„Sorry, Andílku. Nějak mi to ujelo,“ zabručel, převalil se vedle mě a usnul.

„Hovado pochcaný! Ty hovado!“ Bušila jsem do něj pěstmi, ale on vůbec nevnímal. Byl totálně v limbu – dokonce se spokojeně usmíval. „A ještě se mi směješ, ty šmejde!“ zakřičela jsem a odešla.

Jako první jsem se šla vykoupat. Věci, které Liam potřísnil, jsem hodila do pytle a odnesla za dveře. Už nikdy je nevezmu na sebe – byly zneuctěné. Ve sprše jsem drhla své tělo, dokud nebylo celé zarudlé. Dokonce jsem na sebe vylila dezinfekční mýdlo.

Pak jsem se musela postarat o něj. Předsíní páchla močí. Nasadila jsem si latexové rukavice, na nos dala kolíček a vlasy smotala do drdolu. Na sebe jsem si oblékla čtyři zástěry – jednu dopředu, druhou dozadu a dvě po stranách.

„To dáš, je to jako přebalovat dítě,“ říkala jsem si při svlékání jeho oblečení. Nejprve jsem mu sundala boty, pak ponožky. A teď to nejhorší. Stáhla jsem zip jeho kalhot a okamžitě odskočila. „Ty vole, chlupy!“ Mohlo mě napadnout, že bude vypadat jako pračlověk i tam dole. „A ještě nemá spodní prádlo,“ zamumlala jsem znechuceně. Sklopila jsem oči a stáhla mu kalhoty. Pak jsem ho nastříkala dezinfekcí, aby byl aspoň trochu čistý, a odtáhla ho do ložnice. S velkou námahou jsem ho dostala do postele, kde jsem ho nechala nahého. Jeho oblečení jsem hodila do pračky.

První hodina, a z ložnice se ozývaly zvuky, jako by se tam pářili tuleni.

Druhá hodina, a začal se ozývat dusot. Rychle jsem tam vtrhla, abych zjistila, jestli se ten opilec nedusí zvratky.

Naštěstí to tak nebylo.

Ve třetí hodině jsem se už nejméně pošesté podívala na hodinky. Bála jsem se Charlesova návratu domů. Co mu řeknu, až najde ve své posteli nahého chlapa?

A pak mi to došlo. Tohle byl pro mě plán století, hraje mi to perfektně do karet. Škodolibě jsem se usmála a skousla si ret. Tohle bude bomba!

Svlékla jsem se do spodního prádla a ulehla co možná nejdál od opilce, aby se naše nahá těla nedotýkala. Byl to šílený nápad, dokonce tak šílený, že by mohl vyjít. V duchu jsem zapištěla nadšením. Adrenalin mi koloval v krvi a srdce mi bilo tak silně, že jsem to slyšela.

A bylo to tu... V zámku zachrastily klíče, dveře se otevřely, následně se zavřely a pak se ozvaly kroky. Pomalé, tiché kroky, které se blížily k ložnici. Otočila jsem se k Liamovi, objala ho nohou a rukou zajela pod deku, aby to vypadalo, že mu sahám mezi nohy. Hlavu jsem si položila na jeho hrud' a dělala, že spím, přičemž jsem spolkla všechnu nechuť, která se ve mně rodila. Dávicí reflexy byly až moc silné.

Zavřela jsem oči a pokusila se usmát, ale ten úsměv byl křivý, plný lítosti. Srdce mi bilo rychle, ale nebylo to vzrušení, bylo to napětí. Čekala jsem. Ne na Charlese, ale na okamžik, kdy přijde a uvidí, co jsem provedla. Jak se mu změní výraz? Uvidím v jeho očích zklamání? Třásla jsem se, přitom jsem se snažila nedat najevo, že se bojím. Ten strach nebyl jen z něj, ale i z toho, co jsem cítila. Co všechno jsem vlastně zničila?

Ložnici osvětlilo tlumené světlo z obýváku a srdce se mi zastavilo. Charles se zarazil mezi dveřmi a hlasitě se nadechl. Cítila jsem jeho pohled, jak se zaryl do našich těl. Každý jeho krok ke mně byl jako rána do srdce, každé slovo, které neřekl, pálilo víc než jakákoliv káravá věta. Trapnost se stala těžkou, hmatatelnou věcí, kterou jsem nemohla odhodit, i kdybych chtěla. Studem jsem se krčila, aniž bych věděla, co dělat, co říct.

„No to si snad děláš srandu...“ zašeptal. Udělal pár kroků k nám a zastavil se těsně u postele.

Mělo by mě to těšit, ale pravda byla taková, že mě to užíralo. Připadala jsem si jako špína. Tohle jsem přehnala, tím jsem si byla jistá.

Charles nakonec odešel nejen z ložnice, ale i z celého bytu.

Ráno jsem se probudila na sedačce.

Byla sobota, což znamenalo volno. Udělala jsem si kávu, něco k snídani a čekala, až se princ Pochcánek vzbudí. Musel hodně vysvětlovat, protože to, co včera provedl, bylo skutečně přes čáru. Už jsem se ani nedivila, že ho chtěli kluci vyhodit z kapely, protože pracovat s někým takovým, jako je on, musel být jeden velký stres.

„Andílku?“ ozvalo se z ložnice a pak z ní vyšel strůjce všeho zlého.

„Sakra, dala jsem ti tam oblečení!“ zakryla jsem si oči, protože on vyšel nahý... úplně nahý!

„Co tady dělám?“ rozhlížel se kolem, pak přešel ke mně a posadil se na gauč. Škrábal se na obličej, který měl podivně zarudlý.

Sakra, to bude asi z toho Sava, co jsem na něj včera nastříkala. Když jsem zkontrolovala zbytek jeho těla, všimla jsem si, že má několik rudých flíčků i na hrudi a pažích.

„Jsi nahý a tvůj zadek sedí na mém gauči, na kterém spím,“ posunula jsem se od něj dál.

„Kde to jsem?“ nevzrušovalo ho, že byl tak, jak ho Pán Bůh stvořil.

„U mě doma,“ vstala jsem, šla do ložnice, vrátila se s jeho věcmi a hodila je po něm. „Obleč se!“

Liam se začal oblékat, aniž by vůbec tušil, jak se ke mně dostal.

„Bylo to hodně zlý?“ zeptal se.

„Pochcals mě!“ vyjela jsem na něj. „Měli jsme jít na rande, a tys přišel úplně namol!“

„Sakra, to je mi líto, ale prosím, mohla bys přestat tolik rvát? Není mi dobře. Spíš by se mi hodilo silný kafe,“ pozvedl ke mně dvakrát obočí, čímž chtěl říct, abych mu ho udělala.

„Vypadni, okamžitě vypadni z mého bytu a z mého života. Ještě jsem se nesetkala s takovým hnusem nechutným, jako jsi ty. Nechci s tebou mít nic společného. Kluci udělají tu nejlepší věc, když tě vyhodí!“ řvala

jsem na něj slova, o kterých jsem ani nepřemýšlela, ale měla jsem na něj takový vztek, že jsem to musela dostat ven.

Vlastně to nebylo jen o tom, co udělal, ale hlavní důvod jsem byla já sama. A to, co jsem v noci provedla. Pokud mohla být byt jen sebemenší šance, že bych mohla zachránit svůj vztah, pohřbila jsem ji.

„Omluvil jsem se ti, tak co chceš?!“ vymrštil ke mně ruce. Pak se zarazil. „Kurva, to není jen chlast, co ze sebe cítím,“ přičichnul k sobě. „To je dezinfekce? To proto mě všechno svědčí?“

„Nerad vás ruším!“ ozval se třetí hlas, následovaný prasknutím dveří. Oba jsme stočili hlavy po zvuku a srdce mi vynechalo, když jsem se podívala do Charlesových očí. „Jen si vezmu svoje věci a jdu,“ řekl a prošel kolem nás do ložnice.

„Sakra!“ zaklela jsem potichu a šla za ním. Než jsem vstoupila do místnosti, podívala jsem se na Liama, ukázala na něj a řekla: „Vypadni.“

„Neboj, už jdu,“ odsekl Charles; myslel si, že to bylo na něj.

„Nemyslím tebe.“

„Chudák, měl nejdřív vědět, že šlo jen o jednu noc,“ vyndal zpod postele kufr a začal do něj házet svoje věci.

„Charlesi, včera se ale nic nestalo,“ chtěla jsem mu říct pravdu.

„Viděl jsem vás, takže mi nic nevysvětluj. Pokud ti šlo o pomstu, tak se ti to povedlo. Ale já, na rozdíl od tebe, s nikým nespál.“

„Jak ti mám sakra věřit?! Chováš se, jako by mezi námi nic nebylo, jako by bylo vše v pořádku, ale není. Vlastně už to dlouho není pravda.“ Cítila jsem, jak se mi třese brada od zadržovaného pláče a jak mě v očích pálí slzy. „Snažím se ti věřit, ale mám v hlavě brouka, a ty mi nepomáháš. Tvoje ignorování problémů mě ničí!“ nevydržela jsem to a rozbřečela se. Mezitím si Charles sbalil věci.

„No, vyřešilas to po svém, užij si to,“ vzal kufr a šel.

Vyběhla jsem z ložnice a zakřičela: „Charlesi!“

Otočil se ke mně, a v tu chvíli jsem snad poprvé viděla, že ho naše situace štve stejně jako mě.

„Budu přes víkend u mámy, pak tě tu nechci vidět.“ Otočil se, a byl definitivně pryč.

„Sakra, to mě fakt mrzí,“ promluvil Liam. „Vlastně ne, je mi to jedno,“ dodal s úšklebkem.

„Ty jsi ještě tady?“ zeptala jsem se a setřela si slzy. Vůbec jsem si ho nevšimla. Měla jsem za to, že už odešel.

„Hele, na něčem jsme se domluvili, a tys to teď zrušila. To se mi nelíbí. Takže se tě ptám, proč?“ udělal dva kroky ke mně.

„Dej mi pokoj,“ odvrátila jsem od něj zrak.

„Nedám, protože mi něco došlo. Chtěla jsi rande, chtěla jsi se ukazovat na veřejnosti, ale ne kvůli mně, ale kvůli sobě, aby tenhle tupec žárlil. Využila jsi mě,“ obvinil mě, jako by mu to opravdu vadilo.

„Prosím tě, nedělej z toho vědu.“

„Pomůžu ti. Slibuju, že se k tobě ten tupec vrátí a bude tě prosit jako malej fakan, ale i ty mi musíš pomoci.“

„Jak bys něco takového mohl dokázat?“ zeptala jsem se a založila si ruce na prsou, zatímco jsem poslouchala.

„Jsem celebrita a chlapi na mě prostě žárlí. Ten tvůj mě dneska nepoznal, ale až uvidí, že jeho bývalka je na titulce nějakého časopisu nebo že se o ní píše na netu a že je šťastná, začne mu to v hlavě šrotovat,“ řekl sám sobě, ale já v jeho slovech zaslechla víc než jen výzvu k pomstě. Bylo v tom něco drsného, něco, co jsem si nikdy nechtěla připustit.

Že bych mohla někoho použít jen pro to, abych někoho jiného ranila?

„Řekne si, že byl vůl, že tě nechal odejít, a bude tě chtít zpátky. Uvidíš, že se bude chovat jako věrné štěně, jen aby ses k němu vrátila a on se necítil jako kretén,“ dodal a já na něj pohlédla se zamračeným výrazem. Jeho slova mi stále zněla v uších a všechno, co říkal, jsem viděla před očima jako film. Možná, že měl Liam pravdu.